

Boží hod velikonoční

Co všechno máme doma? Říkáme: Tohle mám po mamince.
Tohle mám od tatínka. Tohle jsme používali spolu s bratrem.
Tuto věc mám spojenou s touto událostí.
V dnešním evangeliu je řeč o věcech spojených s Ježíšem.
Hrob, rouška, pruhy plátna, vonné masti.
Je toho ještě mnoho, co není v evangeliu, a přesto se to opravdu stalo.
Jaké to asi bylo po vzkříšení, když apoštolové
přišli do večeradla, do Galileje a jiných míst, kde byli s Ježíšem?
Jaké to bylo pro apoštola Jana, když držel Ježíšův kalich,
kde se poprvé proměnilo víno v Ježíšovu krev?
Možná právě s tímto kalichem sloužil Jan mši svatou,
když bydlel s Matkou Boží v jednom domě.
S jakou láskou, něžností a dojetím Matka Boží a zbožné ženy
pečovaly, dotýkaly se a hladily všechny věci spojené s Ježíšem.
Tomu, kdo miluje Pána Ježíše, všechny věci mluví o Kristu:
radost i bolest, strach i naděje, práce i odpočinek, půst i slavnost.
Všechno ve všem je Ježíš. Každá věc a každá událost je
buď s Ježíšem a pak je pro nás dobrá nebo bez Něho a pak je pro nás zlá.
Tomu, kdo miluje Pána Ježíše,
jsou lhostejné všechny věci, které nejsou ve službě Bohu.
Ten, kdo miluje Pána Ježíše, ve všem stále trpí,
protože vidí, jak je ve všem ještě tak málo Ježíše.
To je ten kříž, který chcete rádi nést,
dokud nebude ve všem už jen Ježíš.
Čím víc jsme toho s Pánem Ježíšem prožili,
tím víc se nám po Něm stýská. (*Toužíme po nebi na zemi a zemi v nebi.*)
Dokud je náš přítel naživu,
milujeme více **jeho osobu** než **jeho dílo**,
potkáváme ho v jeho živé osobě.
Ale po jeho smrti jsou přátelé nuceni
obrátit se k dílu, které zanechal.
A tehdy s překvapením konstatují,
do jaké míry duch a srdce jejich zemřelého přítele
opět ožívají v jeho dílech.

Boží hod velikonoční, Kodet, A

Dnešní úryvek velikonočního evangelia líčí drama osobní lásky a víry v Ježíše, tak jak je prožívali Magdalena, Jan a Petr, Ježíšovi nejbližší. Všichni tři Ježíše milovali, ale cesta víry byla u každého z nich jiná, stejně tak jako u každého z nás.

Marie Magdalena je popisována jako ta, která „ještě za tmy“ vyšla a běžela ke hrobu.

Tato tma je zároveň obrazem hrozné temnoty, kterou si nesla ve svém srdci po ukřižování, která jí na jedné straně bránila plně přijmout, co se stalo, a na druhé straně ji hnala vpřed. Její běh je tak současně vyjádřením její lásky a touhy po Milovaném, protože bez něj neuměla žít. Nachází prázdný hrob, lépe řečeno, odvalený kámen, který ji vyděsil. Má pro to samozřejmě svoji interpretaci: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Množné číslo nasvědčuje, že tam pravděpodobně byla také s ostatními ženami, jak to popisují další evangelisté. Ona sama ale běží k učedníkům jako první zvěstovatelka toho neuvěřitelného poselství, nejprve o prázdném hrobě a pak též o vzkříšení. Prázdný hrob, který byl zprvu tajemstvím, se tak stává poselstvím naděje a vede k ještě usilovnějšímu hledání Milovaného. Je zajímavé, že Marie nemluví o Ježíšově těle, ale mluví o tom, že vzali Pána, „mého Pána“, a ona neví, kam ho položili. Její zvolání nasvědčuje tomu, že stále hledá svého Milovaného, nejen jeho mrtvé tělo.

Pak je zde **Petr a Jan: „Oba běželi zároveň.“**

To je vyjádření jejich vzájemného sepětí vyrostlého z toho, co s Ježíšem prožili, i ze společně prožité bolesti.

Oba ho velice milovali.

Jan doběhne první, zjevně proto, že je mladší, ale také proto, že Pána nesmírně miloval a láska dává křídla, zatímco Petr byl z trpké zkušenosti svého zapření ještě vnitřně ochromen. Oba spatřili pruhy plátna, ale evangelium říká jen o Janovi, že v té chvíli uvěřil. Jak je to možné? Snad z téhož důvodu

-Jan nebyl zatížený zraněním a bolestí ze svého selhání.

Petrův čas obnovené víry a vyznání lásky teprve přijde.

Víme ze zkušenosti, že lidé, kteří jsou hluboce zraněni, mají cestu k víře a k plnosti lásky složitější.

Láska je tím, co otevírá oči pro Milovaného a probouzí mysl po jeho tajemství.

Ježíš nás miluje láskou, která je silnější než smrt, a touží po tom, abychom i my milovali jeho, jenž vstal z mrtvých a už neumírá.

Boží hod velikonoční, Kodet, Síla lásky

1. Marie Magdaléna šla ke hrobu ještě za tmy.

Jít někam za tmy je nebezpečné, zvláště pro ženu.

Marie neměla manžela, aby jí to vymluvil.

Ta temnota je symbol stavu Mariiny duše a jejího srdce, které nemá najednou pro koho žít.

Marie Magdalská je veliká tím,

že přes všechnu svou bolest, úzkost, zmatek a paniku,

se nepotopí úplně do deprese, ale ještě z posledních sil se vzdmůže,

aby udělala ještě něco, aspoň nepatrný pohyb srdce.

Když jsou všechny věci úplně jinak, než jsme chtěli

a jak jsme si představovali, když nás zklamal celý svět

a i Pán Bůh podle našich představ nejedná,

tak ještě pořád můžeme říci: „miluji Tě“.

Marii Magdalskou nezajímá odvalený kámen ani anděl.

Ona nenašla toho, kterého hledala.

A ztráta této poslední jistoty – at' chceme nebo nechceme –

je pro nás znamením, že Bůh bude ty naše jistoty bourat.

Bude otřásat našimi domečky z karet, které jsme si vystavěli.

Bude zpochybňovat naše náboženské zvyklosti a přesvědčení,

které my sami jsme si vytvořili,

abychom svého Boha nějak lokalizovali,

abychom k Němu mohli přicházet způsobem, který jsme si navykli.

Ale Bůh je stále jiný a jinde.

Tak jak jsme se s Ním setkali včera, už se nesetkáme, protože je jinde a jiný.

Čeká nás v jiné situaci a jiným způsobem.

Hledáme živého mezi mrtvými.

Pokud nás Bůh v našem životě nepřekvapuje a neprovokuje,

pak zcela jistě potřebujeme obrácení.

Je třeba nepřestat Krista hledat, po Něm toužit a milovat Ho.

Marie Magdalská chce Ježíše a nic jiného ji nezajímá.

Vsadila na jednu jedinou kartu

– na Ježíše, na Ježíšův vztah k nám a náš vztah k Němu.

Nikdo nemůže naplnit naši touhu tak jako Ježíš.

Pravá láska miluje všude a stále myslí na Milovaného.

My se častokrát vyčerpáváme malichernostmi

a vyměňujeme Ježíše za nějaký způsob náboženského života.

Marie Magdaléna šla ke hrobu ne proto, že věřila, ale protože milovala.

Láska způsobila, že byla v pravou chvíli na pravém místě.

Proto jako první prožila setkání s živým Pánem. Nalezla víc, než hledala.

Boží hod velikonoční, Kabrda

2.Kámen od hrobu byl odvalen.

Proč? Copak Ježíš, který prošel zavřenými dveřmi, musel odvalit kámen. Ježíš chce, aby se na jeho hrobě něco viditelně projevilo.

I my můžeme zůstat jen hrobem Ježíšových slov, darů a milostí.

3.Rouška na Ježíšově hlavě byla složená zvlášť na jiném místě.

Proč o takové maličkosti evangelista Jan mluví?

Před Bohem ve skutečnosti neexistují

malé věci a velké věci, malé činy a velké činy.

Bůh v každém detailu ví, co chce.

Ježíš vzkříšený nechává za sebou stopy,

kteřé ukazují na řád světa viditelného i neviditelného.

Rouška na Ježíšově hlavě byla složená zvlášť na jiném místě.

„Je-li Bůh na prvním místě, pak je všechno na svém správném místě.“

Svatý Augustin.

Jestliže ukřižovaný a vzkříšený Kristus se stane středem našeho života,

pak všechny skutečnosti našeho života dostanou správné místo, čas a řád.

To, jak jsme prožili velikonoční svátky se pozná podle toho,

jaký budeme mít pořádek ve svých věcech doma a v práci.

Člověk, který prožil vzkříšení svého srdce a má v sobě velikonoční lásku, pro takového člověka všechno mluví o této lásce.

4.Apoštol Jan viděl v hrobě plátna a roušku a věří, že Ježíš vstal.

Něco jiného vidí a něco jiného věří.

Situace učedníků je vzorová.

Nerozuměli Pánu. Měli Ho vedle sebe a bylo jim dobře.

Setkání s oslaveným Pánem je ale něco jiného.

Je to revize naší víry.

Učedníci byli na Velký pátek usvědčeni z nevěry.

Po Mariině zprávě se dostávají do pohybu.

Něco se dozví a běží za tím.

Prázdny hrob, plátna, Janovi to stačí.

Každého si Bůh dovede až na místo,

kde ten člověk zjistí, že bez toho Ježíše a náboženství nemůže být.

Boží hod velikonoční

Zmrtvýchvstání znamená, že síla lásky je mocnější než smrt
(nejen v pohádkách, ale skutečně).

Jen tam, kde člověk staví hodnotu lásky nad hodnotu života;

jen tam, kde je někdo ochoten

dát přednost lásce před životem právě pro lásku;

jen tam může být láska silnější a být něčím víc než smrt.

Aby se mohla stát něčím víc než smrt,

musí být nejdříve něčím víc než život.

Láska je základem nesmrtnosti

a nesmrtnost pochází výhradně z lásky.

Zvěst o vzkříšení znamená,

že se Bůh přiznal k Ukřižovanému, kterého lidé odvrhli.

Bůh slyšel smrtelný výkřik svého Syna,

před nímž si lidé zacpávali uši

a před nímž apoštolové ve strachu utekli.

A co víc – skrze výkřik svého Syna, skrze jeho kříž a smrt

slyší křik všech obětí v bezpočtu nocí našich dějin.

Dějiny píší vítězové, ale Bůh slyší oběti.

Nedopustí, aby se jejich životy zřítily do tmy nicoty a absurdity.

Smrt, násilí a bezpráví, ať se nyní zdají, jakkoliv silné,

nebudou mít poslední slovo.

Možná, že svět je dnes náboženské víře blíží než kdy dříve.

Věda už nepředstavuje žádnou obtíž.

ateismus už nemůže předložit žádný vážný argument.

Existuje však mohutná překážka v křesťanství samotném.

Je jí latentní (skrytý) ateismus průměrných křesťanů,

kteří uspal pocit sice dobrého, ale bezvýrazného svědomí,

neboť kvůli němu se nemají k obrácení srdce.

Tento neživý život, tato abstraktní víra znesvěcuje Boží jméno.

To je jádro hříchu proti druhému přikázání desatera.

Nejen pohané, ale i křesťané žijí jako by Bůh neexistoval.

Všechno nadpřirozené dnešní křesťany obtěžuje.

Co si má člověk myslet o vnitřním životě křesťana,

kteří nečte nic jiného než bulvární tisk

a přitom chodí každou neděli do kostela?

Stesk nevěřícího po Bohu je někdy nekonečně hlubší než každá spokojenost věřících.

Nastal čas,

aby náboženskost přestala být pro křesťany tak snadná,

jako je pro nevěřící nesnadný ateismus.

Boží hod velikonoční, *Bl. Fulton J. Sheen*

Ženy přišli ke hrobu časně ráno, přišli v pravý čas.

Jejich příchod ve správný čas se neřídil nějakým vlastním chtěním.

Ježíšovo tělo nepomazali v pátek večer, protože už začínal sabat.

Přes celou sobotu zachovávali přikázání o odpočinku.

Až v neděli ráno se odvážili ke hrobu.

Všechno má ve světle Božího zákona svůj správný čas a svoje správné místo.

I když byl Ježíš jejich Mistr a Přítel,

neporušili kvůli tomu přikázání o sobotním odpočinku.

Říká se, že dnešní svět sužuje netolerance.

Ve skutečnosti ještě více trpí tolerancí.

Tolerancí dobra a zla, pravdy a omylu, ctnosti a hříchu, Krista a rozkladu.

I v naší zemi nevládne netolerance, ale spíše volnomyšlenkářství.

Člověk, který si dokáže srovnat věci v hlavě tak jako si ustlat svoji postel,

je označován za úzkoprseho, kdežto ten,

kdo má v myšlení zmatek stejně jako neumí nakládat s volným časem,

je nazýván tolerantním a svobodomyšlným.

Nesnášenlivý je ten, kdo odmítá cokoli bezdůvodně přijmout,

svobodomyšlný ten, kdo přijme vše z jakéhokoliv důvodu,

aniž by zjišťoval, zda je správný.

Volnomyšlenkářství provází tři věci:

- sklon řešit problémy slovy, nikoliv argumenty

- bezvýhradná ochota uznat autoritu kohokoliv ve věci náboženství.

- a na konec láska k novotám

Náboženství má právo promlouvat ústy svých mluvčích,

stejně jako další vědy, fyzika a astronomie

mají právo promlouvat ústy těch, kteří se jimi zabývají.

Náboženství je vědou, třebaže někteří z něj chtějí udělat pouhý cit.

Volnomyšlenkářství je porucha myšlení nikoli porucha mravní.

Dalším projevem zmíněné poruchy myšlení je silné zanícení pro novoty, tak že odmítá i lásku k Pravdě.

Pravda je obětována ironickým poznámkám,

Kristovo božství titulům v pondělních novinách.

Řada současných kazatelů se stále méně věnuje kázání Krista ukřižovaného a daleko více své oblíbenosti ve sdělovacích prostředcích. Nebojí se Boha, ale médií.

Nedostatek intelektuální páteře vede k tomu, že obkročmo osedlávají býka pravdy i osla nesmyslů; chválí katolíky „za skvělou organizaci“ a sexuology za „otevřenou výzvu mladé generaci“.

Jelikož ohýbají kolena raději před davem než před Bohem, nelze snad ani očekávat, že by se před současným Herodem zastali Jana Křtitele.

Víra v Kristovo božství a mravní zákon je považována za pomíjející zálibu. Dalším tvrzením současného volnomyšlenkářství je, že pravda musí odpovídat době, a proto se má měnit podle pomíjivých choutek okamžiku.

Jako chameleon přizpůsobuje své barvy prostředí, které ho obklopuje, tak by se měla měnit i pravda, aby vyhovovala záchvěvům a požadavkům času.

Uhyhňané nadšení pro novotářství, přecitlivělá neposednost vyšinuté mysli a nepřírozený strach z pořádné porce poctivého myšlení, to vše dohromady spoluvytváří skupinu nedovzdělaných, ale o to ješitnějších svobododuchů, kteří si myslí, že není žádný rozdíl mezi Bohem jakožto příčinou a Bohem, jakožto „projekcí mého já“, a kteří stavějí na roveň Krista a Budhu, a pak rozšiřují bludy, že jedno světové náboženství je stejně dobré jako jiné.

Co svět tváří v tvář tomuto volnomyšlenkářství potřebuje je netolerance. Zdá se, jako by svět zcela ztratil schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem. Některé hlavy se domnívají, že netolerance je vždy špatná, jelikož je podle nich projevem nenávisti a omezenosti.

Ty samé hlavy věří, že tolerance je vždy správná, protože je podle nich projevem lásky a velkodušnosti.

Co je tedy tolerance?

Tolerance je postoj, kdy z rozumných důvodů trpíme zlo, což nás vede k tomu, že brzdíme svůj hněv nebo zlo trestáme. Tolerance se vztahuje ale pouze na lidi, ale nikdy ne na pravdu.

Netolerance se týká pouze pravdy nikoliv lidí.
Tolerance se týká bloudícího, netolerance bludu.
Naše země netrpí ani tak intolerancí, tedy nesnášenlivostí,
jako tolerancí k pravdě a omylu a ledabylostí myšlení,
které je vydáváno za velkodušnost.
Větší tolerance je pochopitelně zapotřebí,
neboť nikdy není dost lásky, kterou bychom mohli druhým projevovat.
Dogmata církve jsou jako pevné poctivé cihly,
z nichž může člověk stavět,
ne jako sláma „náboženského prožitku“,
která se hodí leda tak ke spálení.
Církev byla a vždy bude netolerantní, pokud jde o práva Boha,
neboť hereze, omyl a nepravda se netýkají nějakých osobních názorů,
kterých by se mohla vzdát, nýbrž Božího práva, o němž se nesmlouvá.
Pravda je božská, blud je lidský.
Pravda bude vždy pravdou, i když se k ní nebude nikdo hlásit,
a omyl bude vždy omylem, byť jej všichni vyznávali.
Postoj Církve k této palčivé otázce současnosti
lze vysvětlit na příběhu o dvou ženách,
které přišli za Šalamounem, aby je rozsoudil.
Každá z nich prohlašovala, že narozené dítě je její.
Skutečná matka trvala na tom, že chce celé dítě nebo nic,
neboť dítě jako pravdu nelze rozdělit, aniž by zemřela.
Falešná matka naopak souhlasila s kompromisem.
Byla ochotna dítě přepůlit.
A dítě by pak ze samé velkodušnosti zemřelo.

Boží hod velikonoční, Bruno Ferrero, Deset slov o víře, strana 6

Často se stává,
že si nejsme vědomi krásy věcí, které vlastníme, dokud je neztratíme.
Bývá to tak v případě našich drahých, nebo když jde o zdraví.
Stává se to i s křesťanstvím.
Už si neklademe zneklidňující otázky.
Říkáme, že je lepší to nechat na potom.
Ale kdy to bude? A k čemu je vlastně víra v Boha?
Mnozí považují církve za zásobovací stanici:
musí poskytovat služby, kdykoli to potřebujeme.
Občas nějaký ten obřad a nějakou akci pro děti.
To nikomu neuškodí.
Život je ale o něčem jiném než náboženství.
Život je tělo, krev, pot, ruce, ústa, děti, dluhy, nemoci a smrt.
Náboženství je vzduch a plané řeči. A hlavně nuda.
Tak smýšlí mnoho lidí.
Každého si Bůh dovede až na místo, kde zjistí,
že bez toho Ježíše a náboženství nemůže být.

„V nic nevěřím a mám se výborně.“ Takto smýšlejí mnozí lidé dnes.

Měli bychom na to odpovědět: „Já jsem křesťan a mám se ještě lépe.“

Proč ten divný stud, když se máme přiznat, že jsme křesťané?

Co je na tom intimního při sčítání lidí,

přiznat se, že jsem římskokatolický křesťan?

Naštěstí tu jsou děti se svými otázkami.

Maminko, proč musím jít do kostela?

Proč musím k prvnímu svatému přijímání?

Proč musím chodit do náboženství?

Maminky a tatínkové, babičky a dědečkové

již odpovědět neumějí, snad jen: „Však ti to neuškodí.“

Co asi prožívá kněz, který připravuje na biřmování mládež,

kteřá neví, jestli vůbec věří v Boha a pro kterou Kristus není Přítel.

Boží hod velikonoční, Sheen

Jen jednou v dějinách byla před hrobku mrtvého muže postavena hlídka.
Jen jednou v historii se stalo, že byl před hrob postaven kámen,
aby se zabránilo útěku mrtvoly – a to na Velký pátek.
Kdyby Hitler poslal své vojáky, aby hlídali Bismarckův hrob,
zbytek světa by to považoval za naprosté šílenství.
Kdyby Francouzská republika postavila kolem Napoleonovy hrobky
kruh opancéřovaných vozidel a zatarasila vchod obřím kamenem,
svět by se Francii vysmál.
Zde však byl Člověk Ježíš přibitý na plod práce vlastního řemesla.
Proboden kopím, aby byla jistota jeho smrti.
Po tom všem jdou přední mužové a farizeové
s veškerou vážností k Pilátovi
a žádají o povolení zapečetit hrob kamenem a postavit stráž.
Co připravuje tuto scénu o nádech hlouposti, je skutečnost,
že se jeho nepřátelé skutečně obávali, že vstane z mrtvých.
Říkali, že je podvodník, ale báli se, že není.
Vyzývali ho, aby sestoupil z kříže, a trochu se třásl, že to udělá.
Vysmívali se jeho proctví, že třetího dne vstane z mrtvých,
a zapečetili vchod do hrobky,
protože se obávali, že z mrtvých opravdu vstane.
Byli si jisti, že byl pohřben,
ale nebyli si jisti, že mu byl vzat život.
Oslavují své vítězství, a přece si stále sledují své nepřátele.
Kráčejí na svou svatební hostinu,
a přece zdálky slyší zvuk vlastního pohřebního průvodu.
*Je-li nepřítelem Bůh,
lidé si nikdy nemohou být jisti vítězstvím.
Když je spojencem Bůh,
člověk si může být jist svým vítězstvím.
Když člověk prohrál,
Bůh sám mu přichází darovat vítězství.*

Člověk ve chvíli, kdy si je naprosto jist,
že vyhladil Boha z povrchu zemského,
ve skutečnosti o svém vlastním vítězství pochybuje.
Není přesvědčen o svém vlastním přesvědčení.
Nevěří ve svůj vlastní ateismus;
pochybuje o svém vlastním skepticizmu.
Zbavil se náboženství, ale ono se nezbavilo jeho.
Nechal Krista být, ale on nenechal být jeho.
Člověk dneška prohrál. Všechno, čemu věřil, ho zklamalo:
demokracie, vzdělání, ekonomika, věda, humanismus.
Všechno odtržené od pravého náboženství člověka zklamalo.
Náš zápas se neodehrává mezi demokracií a totalitarismem
nebo mezi socialismem a kapitalismem,
ale jde o volbu mezi
spolčováním se proti Kristu a bratrstvím v Kristu.
Velikonoce nám připomínají,
že jakkoliv bude náš zápas těžký, nemusíme se bát,
protože když je spojencem Bůh,
člověk si může být jist svým vítězstvím.
Je-li nepřitelem Bůh, lidé si nikdy nemohou být jisti vítězstvím.
Když člověk prohrál, Bůh sám mu přichází darovat vítězství.
Možná, že svět je dnes náboženské víře blíže než kdy dříve.
ateismus už nemůže předložit žádný vážný argument.
Existuje však mohutná překážka v křesťanství samotném.
Je jí latentní (skrytý) ateismus průměrných křesťanů,
které uspal pocit sice dobrého, ale bezvýrazného svědomí,
neboť kvůli němu se nemají k obrácení srdce.
Tento neživý život, tato abstraktní víra znesvěcuje Boží jméno.
Nejen pohané, ale i křesťané žijí jako by Bůh neexistoval.
Všechno nadpřirozené dnešní křesťany obtěžuje.
Stesk nevěřícího po Bohu je někdy nekonečně hlubší
než každá spokojenost věřících.
Nastal čas, aby náboženskost přestala být pro křesťany tak snadná,

jako je pro nevěřící nesnadný ateismus.

Neděle vzkříšení, R.Cantalamessa, strana 71

Kristovo vzkříšení je pro duchovní vesmír tím, čím byl „velký třesk“ pro hmotný svět, kdy se atom hmoty přeměnil v energii a zahájil obrovskou expanzi. Všechno, co v církvi existuje a pohybuje se v ní – svátosti, slova, instituce – bere sílu z Kristova vzkříšení.

Zvěst o Kristově vzkříšení otvírá dvě cesty: poznání a víru.

Chápu, abych uvěřil. Věřím, abych pochopil.

Pokud uvěření podmiňujeme pochopením, odložíme je na neurčito a neuvěříme nikdy.

Dokud člověk hledá pravdu, řídí hru sám.

Za těchto okolností je racionalista ochoten diskutovat o Bohu celý život.

Ale když je pravda poznána, sedá na trůn ona sama,

a ten, kdo ji přinesl, se jí jako první musí poklonit. K tomu je svolný málokdo.

Zvěst o Kristově vzkříšení zpočátku obracela národy, změnila svět a zrodila církve nikoli proto, že poskytovala výklad a vědecké důkazy, ale protože byla hlášána „v Duchu a moci“.

„Utrpením Pán přešel ze smrti do života a otevřel cestu nám,

kterí věříme v jeho vzkříšení, abychom ze smrti do života přešli i my.

Není nic velkého věřit, že Ježíš zemřel,

tomu věří i pohané, židé a bezbožníci;

skutečně velkou věcí je věřit, že vstal z mrtvých.“ (sv. Augustin)

Kristova smrt sama o sobě nepodává dostatečné svědectví o pravosti jeho věci,

ale jen o faktu, že on v její pravost věřil. *Lidé umírají i pro špatnou věc.*

Kristova smrt je největším svědectvím jeho lásky.

Teprve jeho vzkříšení však dokazuje jeho pravdu. Bůh se zaručuje za Ježíše.

Vzkříšení je božská pečeť,

kterou Otec označuje Ježíšův život i smrt, slova i skutky. Je to Boží AMEN, ANO.

Umírající Ježíš řekl Otci ANO svou poslušností až k smrti;

Otec mu odpověděl ANO tím, že ho vzkřísil a ustanovil Pánem.

Evangelium se musí dostat do našich uší, z uší do srdce a ze srdce na rty.

Sv. Pavel říká: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána

a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.

Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.“
Srdce a ústa, slova a skutky ve službách Kristu
nás přivedou na kříž a skrze kříž ke vzkříšení.

Velikonoční pondělí

Vzkříšený Kristus se zjevoval jen svým přátelům.

Ne přátelům se nezjevoval.

Někteří z toho vyvodili závěr, že Kristovo zmrtvýchvstání je vymyšlené.
Avšak je třeba si uvědomit skutečnost,
že apoštolové nejdříve nevěřili ve vzkříšení jejich Mistra
a dokonce když stál před nimi živý, pokládali ho za ducha
(dnes bychom řekli za strašidlo).

Vojenská stráž u Ježíšova hrobu jsou spící svědkové.

Svatý Augustin to vtipně komentuje:

„Jestliže spali, co mohli vidět? Jestliže nic neviděli, jak mohou být svědky?“

Víra v Kristovo vzkříšení je jádrem křesťanského náboženství
a to ne proto, že by zmrtvýchvstání Kristovo
mělo být hodnoceno jako hlavní důkaz jeho božství.

Takovým důkazem bylo

už vzkříšení Lazara v Betánii, mládence z Naimu nebo dcery Jairovy,
protože se událo před mnohými svědky, z nichž mnozí nevěřili v Krista.

Význam vzkříšení Krista je v tom, že se týká nás všech osobně.

Kristovo vzkříšení je příslibem a zárukou našeho vlastního vzkříšení.

Kristus žije v nás a spojuje se s námi.

Naše účast na Kristově vzkříšení se připravuje a obnovuje svátostmi,
hlavně svátostí oltářní.

Kdo jí Ježíšovo Tělo a pije jeho krev,
má život věčný a On ho vzkřísí v poslední den.

Nejlepším důkazem, že Kristus vstal z mrtvých je to,
že stále žije v srdcích věřících.

Jen podle toho mohou lidé poznat, že Kristus žije v nás,
milujeme-li se navzájem láskou Ježíše Krista.

To, co je hlavní a přesvědčující svědectví není prázdný Ježíšův hrob,
ale život Ježíšových učedníků.

Když se císaře Napoleona zeptali, proč věří v Krista, napsal:

„Já jsem dokázal fascinovat vojáky tak,

že šli se mnou až k Moskvě a dávali život,
ale jenom po tu chvíli, kdy jsem s nimi byl.
Když jsem s nimi nebyl, tak o mně ani nevěděli.
A Kristus tady není osmnáct set let a ti jeho vojáci o něm stále vědí.“

Velikonoční pondělí

Vojenská stráž u Ježíšova hrobu jsou spící svědkové.

Svatý Augustin to vtipně komentuje: „Jestliže spali, co mohli vidět?

Jestliže nic neviděli, jak mohou být svědky?“

Ježíš vstal z mrtvých.

Kdo mohl pochopit něco takového?

Nebyli přizváni ani mocní, ani filosofové,
dokonce ani kněží nebo apoštolové.

První, kdo se setkávají se Vzkříšeným jsou ženy.

Právě ty ženy, které nesměly na veřejnosti mluvit
ani být svědky u soudu,

tyto ženy si Ježíš vyvolil za první misionářky:

„Jděte a povězte učedníkům, že žiji.“

Proč ženy?

Vždyť vždycky, když o něco v evangeliu šlo,
byli v popředí muži.

A teď, když se jedná o to nejzávažnější,
volí si Ježíš ty poslední.

Volí si srdce žen, které bývá v kritických chvílích
jasnozřivější a činorodější,

které pochopí pravdu díky intuici lásky.

Muži, apoštolové sedí doma a diskutují, co podniknout.

Ženy nemudrují, ale jednají, jak jim velí jejich srdce.

A proto se jako první setkávají s Tím, kterého milují.

Nezapomeňme právě dnes poděkovat ženám

za jejich jasnozřivé srdce,

za to, že předávají víru svým dětem a vnukům,

za to, že živí víru svých mužů,

za to, že se modlí a obětují pro dobro rodiny, národa, církve a světa.

Prosme, aby víra našich žen neuhaslá a také prosme,
abychom se k ženám uměli chovat
se stejnou úctou a pozorností jako Ježíš.

Velikonoční pondělí

Proč vzkříšený Kristus pozval

své učedníky a bratry na setkání zrovna do Galileje?

Z Judska je to přes Samařsko do Galileje velmi dlouhá cesta.

V Jeruzalémě v Judsku všechno na apoštoly po velikonocích „padalo“,
proto Ježíš jako dobrý psycholog a pedagog

pozval učedníky do Galileje na místo,

kde prožili svoje dětství a povolání za učedníky.

V Galileji měla většina učedníků rodiče, domov a práci.

Petr měl v Galileji svoje síť a ryby.

V Galileji poprvé zahořelo Petrovo srdce pro Ježíše.

Moudrý Ježíš nechal Petra opět lovit ryby v Galilejském jezeře.

To Petr uměl a znal jako svoje boty.

A přesto to rybaření už nebylo jako kdysi.

Ryby, síť, lovení, Genezaretské jezero bylo stále stejné,
ale Petr byl už jiný.

Po setkání s Kristem je všechno jiné a nové.

Galilea je symbol návratu k začátku.

Záchrana mnoha mezilidských vztahů

je v návratu ke kořenům života a víry.

V Galileji se v duších apoštolů vše

utišilo, projasnilo, sjednotilo a zdravě oddramatizovalo.

Cesta z Judska do Galileje je dlouhá,

ale apoštolové ji po událostech v Jeruzalémě potřebovali.

Fyzická i psychická únava je někdy potřebná k tomu,

abychom se stali přístupní k pravdám naší křesťanské víry.

Svatý Benedikt měl heslo: Modli se a pracuj.

Obojí se potřebuje a pomáhá si.

Velikonoční pondělí

Ženy běžely oznámit učedníkům Ježíšovo vzkříšení zároveň se strachem a s velkou radostí.

Není to divné? Copak je možné mít radost, když mám strach? Je to možné.

Ženy mají radost, že Ježíš žije a mají strach, jak to řeknou apoštolům.

Je to velké umění, umět druhým říci správně některé věci.

Známe to i z vlastních rodin. Jak to řeknu manželovi, manželce, otci, synovi?

Ženy v dnešním úryvku evangelia měly strach i radost zároveň.

Copak je možné mít radost z velikonočních obřadů,

když mám strach, jak to proběhne. Je to možné.

Copak je možné radovat se z Exultetu, když jsem nervózní při jeho zpěvu.

Z vlastní zkušenosti vím, že je to možné.

Koleno klepe o koleno, ale v duši je nepopsatelná radost,

že patřím do církve, která zpívá ten úžasný Exultet,

něco, co si sám nevymyslím a nevytvořím.

Všimněme si, že co se dnes týká bezbožného davu je charakteristický nekonečnou a rychlou střídavostí povrchních emocí.

Duše Bohem omilostněné a povýšené jsou cizí tomuto kolísání.

Co se ve světě nazývá štěstím nebo neštěstím je pro křesťany s hlubokým vnitřním životem víry přijímáno se svatou lhostejností.

Pokud si pravda křesťanské víry zachovává svou vážnost,

pak jsou i vášně a emoce na správném místě.

Opravdový křesťan má jiné

radosti, bolesti, naděje a úzkosti než pohané a bezbožníci.

Díky pravé víře se tyto čtyři základní lidské vášně také jinak projevují.

Čím více roste naše spojení s Kristem, tím víc je nám zapotřebí snášet vše, co není ani pravou radostí ani pravou bolestí.

Prostřednost takovému člověku došlápne na srdce svou nohou slonovou.

Kterak snést vrchovatý hnus sentimentálních náboženských bonmotů,

hloupost nošenou v triumfu a radící rozumu,

smrdutost společenských debat podporovaných představiteli církve?

Místo upřímnosti a podívání se pravdě do očí

všichni se chlácholíme jako židovští velekněží vladaře.

Staráme se, aby se nám nic nestalo
a to, že na druhé bývají naložená neúnosná břemena, tím se netrápíme.
Je otázkou, jestli o těchto břemenech víme nebo ani vědět nechceme.

Velikonoční pondělí, Sheen

Jen jednou v dějinách byla před hrobku mrtvého muže postavena hlídka.
Jen jednou v historii se stalo, že byl před hrob postaven kámen,
aby se zabránilo útěku mrtvoly – a to na Velký pátek.
Člověk Ježíš Kristus byl přibitý na plod práce vlastního řemesla.
Proboden kopím, aby byla jistota jeho smrti.
Po tom všem jdou přední mužové a farizeové s veškerou vážností k Pilátovi
a žádají o povolení zapečetit hrob kamenem a postavit stráž.
Co připravuje tuto scénu o nádech hlouposti, je skutečnost,
že se jeho nepřátelé skutečně obávali, že vstane z mrtvých.
Říkali, že je podvodník, ale báli se, že není.
Vyzývali ho, aby sestoupil z kříže, a trochu se třáslí, že to udělá.
Vysmívali se jeho proctví, že třetího dne vstane z mrtvých,
a zapečetili vchod do hrobky,
protože se obávali, že z mrtvých opravdu vstane.
Byli si jisti, že byl pohřben, ale nebyli si jisti, že mu byl vzat život.
Oslavují své vítězství, a přece si stále sledují své nepřátele.

Je-li nepřítelem Bůh, lidé si nikdy nemohou být jisti vítězstvím.

Když je spojencem Bůh, člověk si může být jist svým vítězstvím.

Když člověk prohrál, Bůh sám mu přichází darovat vítězství.

Člověk ve chvíli, kdy si je naprosto jist,
že vyhladil Boha z povrchu zemského,
ve skutečnosti o svém vlastním vítězství pochybuje.
Není přesvědčen o svém vlastním přesvědčení.
Nevěří ve svůj vlastní ateismus; pochybuje o svém vlastním skepticizmu.
Zbavil se náboženství, ale ono se nezbavilo jeho.
Nechal Krista být, ale on nenechal být jeho.
Člověk dneška prohrál. Všechno, čemu věřil, ho zklamalo:
demokracie, vzdělání, ekonomika, věda, humanismus.
Všechno odtržené od pravého náboženství člověka zklamalo.
Náš zápas se neodehrává mezi demokracií a totalitarismem
nebo mezi socialismem a kapitalismem,
ale jde o volbu mezi spolčováním se proti Kristu a bratrstvím v Kristu.
Velikonoce nám připomínají, že jakkoliv bude náš zápas těžký, nemusíme se bát,

protože když je spojencem Bůh, člověk si může být jist svým vítězstvím.

Je-li nepřítelem Bůh, lidé si nikdy nemohou být jisti vítězstvím.

Když člověk prohrál, Bůh sám mu přichází darovat vítězství.

Možná, že svět je dnes náboženské víře blíž než kdy dříve.

Ateismus už nemůže předložit žádný vážný argument.

Existuje však mohutná překážka v křesťanství samotném.

Je jí latentní (skrytý) ateismus průměrných křesťanů,

keré uspal pocit sice dobrého, ale bezvýrazného svědomí,

neboť kvůli němu se nemají k obrácení srdce.

Tento neživý život, tato abstraktní víra znesvěcuje Boží jméno.

Nejen pohané, ale i křesťané žijí jako by Bůh neexistoval.

Všechno nadpřirozené dnešní křesťany obtěžuje.

Stesk nevěřícího po Bohu je někdy nekonečně hlubší

než každá spokojenost věřících.

Nastal čas, aby náboženskost přestala být pro křesťany tak snadná,

jako je pro nevěřící nesnadný ateismus.